

ငွေသပင်တေ

လရောင်ကျွန်းရင်

ရင်ခုန်သံများရဲ့အမိန့်

အခန်း (၁)

ကားထဲမှာ အကျအန ထိုင်လိုက်ပြီးကာမှ ပြေးလွှားရောက်လာကြသည့် ရောင်စုံအရိပ်တွေကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် စိတ်ပျက်သွားမိ၏။

လူတွေအများကြီးနှင့် စုပြုံတိုးကြိတ်မစီးချင်လို့ လိုင်းကားတိုးစီးဖို့ အတန်တန်ဖြစ်ခဲ့သည့် စိတ်ကူးတွေကို မနည်းရိုက်ချိုးခဲ့ရသည် ။

တစ်ရာ၊ တစ်ရာ့ငါးဆယ်လောက်နှင့် ရောက်မည့်ခရီးကို ငွေငါးထောင်တိတိပေးဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်မိတာ နောင်တမရဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုံးမနေရဆဲဖြစ်သည် ။

အရေးထဲမှာ အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိသည့် ကားဆရာက နောက်လှည့်လာပြီး ...

"ညီလေး ကျောက်မြောင်းဆိုတော့ လမ်းအတူတူလေ၊ ငါ့ညီကားခသက်အောင် သူတို့ နဲ့ မျှစီးလိုက်ပါလား"

"ဟာဗျာ ..."

သူမျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဖျတ်ခနဲ ငုံ့ကြည့်လာသည့် မျက်နှာလေးတစ်ခုနှင့် ဆုံမိလိုက် သည် ။ မှတ်မိလွယ်စေသော ငါးမူးစေ့သာသာလောက်ရှိသည့် အပြာရောင်နားကွင်းဝိုင်းကြီးနှင့် နှုတ်ခမ်းမှာ ခရမ်းပြာရောင်ဆိုးထားသည့်မိန်းကလေး ...

"မျှစီးဖို့ မလိုဘူး၊ ဒီမှာ ကျောက်မြောင်းထိ ရှင် အလကား လိုက်စီးလို့ ရတယ်"

ကြည့်စမ်း ...

သူ့မျက်နှာ မည်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ။ ငွေနှင့်လူ ဘာက အဓိကလဲ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သေချာ ရွေးချယ်ပြီးမှ ငွေကုန်ခံလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ။

"မဖြစ်ဘူး ကားဆရာ၊ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းစီးချင်လို့ ငှားထားတာ၊ ငါးထောင် ဖြစ်ဖြစ်၊ ခြောက်ထောင်ဖြစ်ဖြစ် မောင်းတော့"

"အံ့မာ"

"အေးလေ ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီးတော့ ..."

"တောက် ..."

မေတ္တာသံတွေ စုပြုံထွက်လာကြ၏။

သူ လက်ပိုက်ထားရင်း မကြားသလိုနေလိုက်၏။

"ညီမတို့ ဟိုဘက်နားက သွားစောင့်လိုက်ပါ၊ အဲဒီမှာ ကားတွေပေါတယ်"

ကားဆရာက မေတ္တာဖြင့် လမ်းညွှန်နေပါသေးသည်။ ။ ကားထွက်လာတော့ တစ်ယောက်က သူ့ဘေးကမှန်ကို လက်ဝါးဖြင့်ပုတ်သည်။

တစ်ယောက်က လွယ်ထားသည့်ကြိုးသိုင်းအိတ်ကို ပြန်မကာ ပေါင်နှင့် ဗုန်းခနဲမြည်အောင် ရိုက်ပစ်၏။

သူပြုံးလိုက်သည်။ ။ သူက ယောက်ျားလေးမို့ မိန်းကလေးတွေကို ဦးစားပေးသင့်တာမှန်ပေ မယ့် မိန်းကလေးတွေပါလားဆိုပြီး ငဲ့ညှာစာနာ ချင်စရာ ရှိလို့ လား။

လိုက်ခဲ့ပါဆိုပြီး ကိုယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်လျှင် ကတ်ဖဲ့တွက်ချက်ပြီး ကားအတွက် ရေသာခိုတဲ့ ကောင် အချောင်ဖြစ်ရဦးမည်။

ကိုယ့်မှာ တွက်ချက်သုံးစွဲနေရတာက ငွေကို နှမြောလွန်းလို့ မဟုတ်။ ကိုယ့်အတိုင်းအတာနဲ့ ကိုယ်သုံးလို့ မဖြစ်လို့ ချွေတာနေတရတာ ဖြစ်သည်။ ။

အဝေးပြေးကားစီးတာတောင်မှ ဆိုဖာနှင့် လေအေးစက်နှင့် မှန်လုံကားကိုမစီးဘဲ ထိုင်ခုံကြမ်း နဲ့ ကားကိုပဲ စီးခဲ့ရသည်။ ။

ထိုင်ခုံ ကြမ်းကြမ်း နုနု ဒါက ပြဿနာ သိပ်မရှိသေးပေ။ ရန်ကုန်မှာ လိုင်းကားတိုးစီးဖို့ က သူ့အတွက် ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် တက္ကစီငှားခဲ့ရသည်။ ။

အတတ်နိုင်ဆုံး သီးသန့်ဆန့်ကျင်ခဲ့သည့် ကိုယ့်အကျင့်ကြောင့် ကားဆရာဘေးမှာ တောင် မထိုင်ဘဲ နောက်မှာ ထိုင်လိုက်သေးသည်။ ။

ဒီမိန်းကလေးလေးယောက် ဝင်လာရင် ဘယ်လိုထိုင်မလဲ။ သူတွေ့မိနေတုန်း ကားဆရာက နောက်ကြည့်မှန်ထဲကနေ သူ့ကို လှမ်းပြီးပြကာ ...

"ဟိုကောင်မလေးတွေ ကားရဖို့ မလွယ်ဘူးကွ၊ မနွေက မီးပျက်တော့ ဒီနေ့ ကားတွေ တော်တော်များများ ဆီဆိုင်မှာ တန်းစီနေကြတာ။ လာတဲ့ ကားတွေကျတော့ နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက် တွေတင်ပြီး သားဖြစ်နေတော့ သူတို့ လေးယောက်ကြီး ဘယ်တတ်ရမလဲ"

ကောင်မလေးတွေကို သနားနေတာလား၊ ဒါမှ မဟုတ် သူ့ကိုပဲ ပြစ်တင်ကဲ့ရဲ့ နေသည် လား ဘာမှန်းမသိပါ။

သူက ခပ်သဲ့သဲ့ပြီးပြီး လမ်းပေါ်ကို ငေးနေလိုက်တာ ...

"မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ကားပေါ်မှာ နေရာတွေ လွတ်နေပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက်က ကျဉ်း တောင်ကျဉ်းနေသေးတယ်"

"ဟား ဟား"

ကားဆရာက ဘာကိုရယ်လိုက်မှန်းမသိ၊ ပြီးတော့မှ ရှေ့ကိုကြည့်မောင်းနေရင်း ...

"အေးလေး ကားငှားပြီ ဆိုကတည်းက လွတ်လွတ်လပ်လပ်စီးချင်လို့ ငှားကြတာပဲ၊ ညီလေး လည်း မှန်ပါတယ်"

ဆိုတော့ သူတို့ လည်း မှန်တယ်လို့ ပြောလိုက်ခြင်းလား ...

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ လိုက်ခွင့်မပြုနိုင်တာ လူမှုရေးရှုထောင့်အရ မဖွယ်ရာသလို ရှိပေမယ့် အပြောမတတ်တော့ ဆဲသလိုပဲတဲ့ ။

ဟိုကောင်မလေး ပြောချလိုက်တာ သင်း မကြားလို့ လား။

"အစ်ကိုတို့ ကတော့ လူနည်းနည်းများများ ငွေပိုရတာမှ မဟုတ်တာ၊ အကြောင်းမဟုတ်ပါ ဘူး"

အဓိပ္ပာယ်သည် မိန်းကလေးတွေကို စာနာစိတ်နှင့် ပြောပေးတာဆိုသည့်သဘော။

"ဟ"

ပြေးနေသည့်ကားက တစ်ချက်နှစ်ချက်တို့၍ ထိုးရပ်သွား၏။ သူ့ခေါင်းထဲဝင်နေသော စိတ်ကူးတွေ၊ အတွေးတွေလည်း ပြတ်တောက်သွားလေသည် ။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"အေးကွ ခဏလေး အစ်ကို ဆင်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်"

ကားဆရာက ရှေ့ကိုဆင်းသွားပြီး စက်ဖုံးဖွင့်နေသည်။ သူ ကားပေါ်ကနေ ရှေ့နောက် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လိုင်းကားရပ်သည့် နေရာလည်း မဟုတ်၊ တက္ကစီတားလို့ ရမည့်ပုံလည်း မပေါ်။

လမ်းဘေးနှစ်ဖက်မှာ စိုက်ပျိုးခြံကြီးတွေနှင့် လူနေအိမ်ခြေလည်း အဆက်ဝေး၏။ ကားတွေ ကော လူသွားလူလာကော ဘာမှ လည်း မရှိပေ။ ဒီကားက အချိုကြီးပျက်တာဆိုရင် သွားပြီ။

သူ သက်ပြင်းမချအားသေးမီ နောက်က တက္ကစီတစ်စီး လာနေတာကိုမြင်လိုက်ရ၏။ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ သူ ကားထဲကနေ လည်ပင်းလိမ်ကြည့်နေမိစဉ် ...

"ဟိုမှာ ဟိုလူ ..."

ကားက အနားကနေ ကပ်ဖြတ်တက်သွားသည်။ ကားပေါ်မှာ မိန်းကလေးအုပ်စုတစ်စု စုပြုံ တွန်းထိုးသံလေးတွေ ထွက်သွားသည်။

ထို့ပြင် ကားသည် တော်တော်ရောက်သွားမှ ရပ်တန့်သွားကာ နောက်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြန်ဆုတ်လာ၏။

ကားနှစ်စီး ဘေးချင်းယှဉ်လိုက်ပြီး ရပ်၏။ သူ့လိုပဲ ဒီဘက်အစွန်မှာ ထိုင်နေသည့် နားကွင်း ဝိုင်းအပြာရောင်နှင့် မျက်နှာလေးက ခရမ်းပြာရောင်ဆိုးထားသည့်နှုတ်ခမ်းသားတို့ ကို အကျည်းတန် သွားအောင် မဲ့ရွဲ့ပစ်ကာ ...

"စေတနာဆိုတာ အကျိုးပေးတယ်ဆိုတာ နားလည်သွားပြီလား၊ ဟွန်း လူပုံက တိုက်ပုံနဲ့ ဘိုကေပြောင်ပြောင်နဲ့၊ စိတ်ဓာတ်က ..."

"အို ... မပြောပါနဲ့ ကူးရယ် သနားပါတယ်။ ဒီမှာ ကားပြင်ရင် ထမင်းငတ်နေဦးမယ်၊ လိုက်ခဲ့မလား ပို့ပေးမယ်"

"ဟဲ့ ဘယ်ကို ပို့ပေးမှာလဲ"

"ရေဝေးကို"

"နင်တို့ နော် ဟိုမှာ မျက်နှာကြီးနီနေပြီ၊ တော်ကြာ ဒေါသတွေ
ဖောင်းပွဖြစ်ပြီး ကတ္တရာလမ်း ပေါ် ခိုင်ဗင်ထိုးချသွားဦးမယ်၊ ခစ် ခစ်"

"မသနားပါဘူး"

"ဟား ဟား ဟား"

ဟိုဘက်က ကားဆရာကြီးကလည်း ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် စည်တော်ယွန်း
၍ ထွက်သွား၏။ ရယ်သံတွေက နောက်မှာ လွင့်ပျံ့ကျန်ခဲ့သည်။

လူသဘာဝအရ ခွေးချင်းကိုက်တောင် ကိုယ့်ခွေးနိုင်မှ ကြိုက်တတ်
သည် မို့ စက်ပြင်နေသည့် ကားဆရာက မှုန်ကုပ်ကုပ်လိုက်ကြည့်ကာ ...

"တော်တော်ဗရုတ်ကျတဲ့ ဟာလေးတွေ၊ တောက် ..."

ဒေါသတွေ တကယ်ထွက်နေသည် ။ ကားပြင်နေရတာကိုလား။
ကောင်မလေးတွေ ပြောဆို သွားတာကိုလား၊ ဘာမှန်းတွေ့မသိပါ။

သူ တိုက်ပုံအင်္ကျီချွတ်၍ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။

"ဟင် ..."

မျက်နှာ ပြန့်ငုံ့မလို ပြင်နေသည့် ကားဆရာ ဖျတ်ခနဲ ပြန်မော့လာ၏
။ ရုပ်အင်္ကျီအဖြူ လက်ရှည်နှင့် ရေညှိစိမ်းရောင် ချည်ချောပုဆိုးဝတ်
ထားသည့် သူ့ကိုကြည့်ရင်း ...

"မိန်းကလေးတွေ ဗရုတ်သုတ်ခ ပြောသွားတာနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ တိုက်ပုံ
ချွတ်ပစ်လိုက်တာလဲ ညီလေးရ၊ ငါ့ညီရဲ့ ဥပမိရုပ်က တိုက်ပုံနဲ့ အရမ်းစမ
တ်ကျတာ"

စိတ်ညစ်သည့်ကြားထဲမှ သူ ပြုံးလိုက်မိသည် ။ စမတ်ကျတယ်ဆိုတာကို သဘောကျလို့ မဟုတ်ပေ၊ ကောင်မလေးတွေကြောင့် အင်္ကျီချွတ်သည် ထင်တာကို ပြုံးမိခြင်း ဖြစ်၏။

ရှုပ်အင်္ကျီကို ဘယ်တွေ့မဆို လည်ပင်း၊ လက်ဖျား ကြယ်သီးအစုံတပ်ဝတ်တတ်သည့် အကျင့် ကြောင့် ညာဘက်လက်ကောက်ဝတ်က ကြယ်သီးကို ဖြုတ်နေရင်း ...

"အစ်ကို ခဏဖယ် ကျွန်တော် ကြည့်မယ်"

"ဟင် ..."

ထိုအခါကျမှ ကားဆရာက သဘောပေါက်သွားကာ ...

"ငါ့ညီက ကားပြင်တတ်သလား၊ စောစောက ဆင်းလာရောပေါ့ကွာ၊ လာပါ ကြည့်ပေးစမ်း ပါ"

ပျာပျာသလဲ နေရာဖယ်ပေး၏။

ဪ ... သိတာတွေကော၊ တတ်တာတွေကော အားလုံးကို မေ့ထားလိုက်ချင်တာ မရပါလား ...

တကယ်ဆို သူဟာ ...

အခန်း (၂)

"ဟင် ... ဘာ ... ဟား ဟား ... အိုးခေ ..."

ဖုန်းကိုင်ရင်း စွေခနဲ ထခုန်ပစ်လိုက်တာ ဆိုဖာပေါ် ရောက်၏။

"ဝေးဟေး ... ဘာရမလဲ ငါကွ ..."

ဆိုဖာပေါ်မှာ နှစ်စွေ၊ သုံးစွေ ခုန်ပေါက်ရင်း လက်သီးလက်မောင်း တန်း၍ အော်လိုက်သေး သည် ။ ပြီးတော့ ကြမ်းပေါ်ကို ခုန်ချပစ်လိုက် လျှင် ...

"အမယ်လေး ကျိုးပဲ့ကုန်တော့မှာ ပဲ ကူးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ခုန်ပေါက်နေရတာလဲ၊ တကတည်း ဖားပျံလေးကျနေတာပဲ"

"ကြီးကြီးစု"

မိန်းမဖြစ်ပြီး နဖူးပြောင်ပြောင်ကြီးနှင့် လူကဝဝ၊ အရပ်မြင့်မြင့်ရှိ သော ကြီးကြီးစုက ကူး အတွက် ဆွယ်တာလေး ထိုးပြီးလာတာကို ပြမ လို့ ဝင်လာတာဖြစ်သည် ။

ကူးက အနားပြေးသွားကာ ပြည့်တွဲသော ပါးပြင်ကြီး တစ်ဖက်ကို ရွတ်ခနဲနမ်းပစ်လိုက်၏။

"ဒီနေ့ ဆရာ မလာဘူးတဲ့ ကြီးကြီးစုရဲ့ ၊ ပျော်စရာ မကောင်းဘူး လား ဟားဟား၊ သူ့မိန်းမ ဆေးရုံတင်လိုက်ရလို့ ဆိုတော့ အနည်းဆုံး ဆ

ယ့်ငါးရက်၊ ကြာရင် တစ်လ ... ဝူး ..."

ပြောနေရင်း ဒေါ်စုမိကို ပခုံးဖက်၍ ခြေဖျားထောက်ခုန် နေသည်။ ။

"ဪ ... ငါ့နှယ် သူများ တကာ မကျန်းမမာဖြစ်နေတာကို သူက ဝမ်းသာနေတယ်၊ ဝဋ်လိုက်တော့မှာပဲ"

"သူများ မကျန်းမမာတာက ကိုယ်နဲ့ မှ မဆိုင်ဘဲ ကြီးကြီးစုရယ်၊ ကူးနဲ့ ဆိုင်တာက စာသင် နေရတဲ့ အချိန်တွေ တတ်နိုင်သမျှ နည်းသွားဖို့ ပဲ၊ ဟား ဟား ပွတာပဲ၊ အိမ်မှာ အင်တာနက်ချိတ်ပေးပါ ဆိုတာ မလိုက်လျောချင်တဲ့ ဖေဖေ ကူးအပီအပြင် ကဲပြမယ် ကြည့် ..."

"ဟဲ့ ဟဲ့"

ပြေးထွက်သွားဖို့ ပြင်နေသည့် ကူးလက်ကို ဒေါ်စုမိ အမိအရ လိုက်ဆွဲထားကာ ...

"နေစမ်းပါဦး၊ ဒီမှာ ဆွယ်တာလေး အဆင်ပြေရဲ့ လား ဝတ်ကြည့်စမ်းပါဦး"

ဆွယ်တာ အဝါရောင်လေးဆီ ကူးမျက်လုံးဝေခနဲတစ်ချက်ရောက်၏ ။ ပြီးတော့ ဒေါ်စုမိဆွဲ ထားသည့်လက်ကို ချောမော့သည့် အပြုံးလေးနှင့် ဖြေချပစ်ခဲ့ပြီး ...

"ညကျတော့ ဝတ်ကြည့်မယ် ကြီးကြီးစုရယ်၊ အခု ဆရာ မလာနိုင်တာ ဖေဖေ မသိသေးဘူး၊ ဖေဖေ ပြန်မလာခင် လိမ့်ရမှာ ၊ ကလေးက လိမ္မာတယ်"

ပါးကိုလည်း ဆွဲပစ်ခဲ့သေးသည် ။ ဒေါ်စုမိ ပြုံးရတော့မလိုလို၊ သက်ပြင်းချလိုက်ရမလို ကျန်ခဲ့သော ဆွယ်တာလေးကိုပြန်၎် ကြည့်မိ၏

တကယ့်အရင်းအချာဆိုလျှင် ဒီအိမ်မှာ ဦးသိန်းထပ်နှင့် သူမရယ်၊
ကူးရယ် ဒါပဲရှိသည်။ ။

ဦးသိန်းထိပ်က ဒေါ်စုမိ၏ မောင်ဝမ်းကွဲတော်တာ ဖြစ်ပေမယ့် အိမ်
ထောင်သစ်ထူလိုက် တာကြောင့် မိသားစုပင် ဖြစ်လာခဲ့သည့် ပပလွင်က
တော့ သွေးသားမတော်ခဲ့ပေ။

ဦးသိန်းထိပ်နှင့် ပပလွင် လက်ထပ်ခဲ့တာလည်း သိပ်မကြာသေးပါ။

ဟိုအစကတော့ ကူးကို မိတဆိုးလေးမို့ အလိုက်လိုက်ခဲ့ကြသည်။ မိ
ထွေးနှင့်နေရတော့လည်း ကရုဏာတွေပိုကာ ထပ်အလိုလိုက်ခဲ့ကြ၏။

ထို့ကြောင့် ကူး တကယ်ဆိုးပါသည်။ ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက တောက်
လျှောက်မှာ စာအလွန်တော်ခဲ့ပြီး တက္ကသိုလ်ရောက်တော့မှ စာမေးပွဲကျ
၏။

ဟိုတုန်းကဆို ‘ဟိုမှာ မောင်သိန်း လာပြီ’ လို့ ပြောလိုက်တာနှင့်
ပျာပျာသလဲ မျက်နှာပိုး သပ်သွားရတာတွေ ရှိသေးသည်။ ။

နောက်အိမ်ထောင်ပြုပြီးကာမှ ပြောလို့ ဆိုလို့ မကောင်းချင်တော့ပေ
။

‘ကြီးစုကလည်း ဖေဖေက ကူးကို မချစ်တော့ဘူး၊ အဖေတွေဆိုတာ
နောက်ထပ်မိန်းမ မျက်နှာမြင်လိုက်တာနဲ့ အားလုံး
အကုန်ပြောင်းလဲသွားတာပဲတဲ့။ ။ ဒီစကားတွေ ကူး သူငယ်ချင်းတွေ ဆီ
က ကူး အမြဲကြားနေရတာပါ။ အဲဒီတုန်းကတော့ ကူးရဲ့ ဖေဖေက ကူး
အတွက် သူရဲကောင်းပဲ။ သူတို့ အဖေတွေလို နောက်အိမ်ထောင်မှ မပြုခဲ့
တာ။ အခုကျတော့ သူတို့ ကူးက ဘဝတူတွေ ဖြစ်သွား ပြီ၊ တွေ့ဖူးကြုံဖူး
တဲ့ သူတွေ ပြောကြတာကို လက်ခံရမှာ ပဲ။ မှန်လည်း မှန်နေတာပဲ ကြ

ည့်ပါလား။ သူ့မိန်းမကို ကူးထက်ချစ်တယ်။ ကူးထက် အရေးပေးတယ်’

လူကြီးစကား နားထောင်ရတယ်လို့ ဆုံးမလိုက်တိုင်း ဟိုတုန်းက နားထောင်ဖော်ရသေး သည် ၊ အခု မရတော့ပေ။

"ဖေဖေကျတော့ ..."

ဟု အစချီပြီး ဖအေဖြစ်တဲ့ သူ့ကို ထောက်ပြတာတွေ၊ ဝေဖန်တာတွေ နှင့် ဆုံးဖို့ အကြောင်းတွေ ပိုများ လာ၏။ တော်တော်လည်း ခက်ပါသေး သည် ။

ဒေါ်စုမိ ဆွယ်တာလေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ လုံးထွေးပိုက်ကာ အိမ်ထဲလှ ည့်ဝင်လိုက်လျှင် အပေါ်ထပ်လှေကားမှ လက်ကိုင် ဖုန်းကိုင်ရင်း ဆင်း လာသည့် ပပလွင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လိုက်မိ၏။

"မမစု ကူး ဘယ်သွားတာလဲ"

"ဟင် ... ကူးလား ..."

ဖုန်းကို နောက်ထပ် လှမ်းကြည့်ဖြစ်ကာ ဒေါ်စုမိ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား ၏။ ဦးသိန်းထိပ်ဆီက ဖုန်းလာနေပါပြီ။ ‘မမစုကိုက ဒီကလေးကို အလို လိုက်လွန်းတာ’ ဟု အမြဲတမ်း အပြောခံနေရ လျက်နှင့် သူမကိုယ်တိုင် ဒီလိုပဲ အမြဲဖြစ်တတ်ခဲ့တာ ဘယ်သူ့အပြစ်လဲ။

မေးလိုက်တိုင်း ‘အေး ငါ့ကိုပြောသွားတယ်၊ ဘယ်သွားတယ် ဘာ ညာ’ သူမ ဘာမှ မဖြေနိုင် ခဲ့ပေ။

မေးချိန်မရှိလောက်အောင် ကူးခြေထောက်တွေက လှစ်လှစ်ပါနေသ ည့် ။ မေးလည်း ပြော ချင်မှ ပြောတတ်သော ကူးကို မရမက မေးတာမျိုး သူမ ဘယ်တုန်းက လုပ်ခဲ့ဖူးသလဲ။

ထို့ကြောင့် ဦးသန်းထိပ် ခဏခဏ ပြောဖူးသည်။ ။

"မမစု အဲဒီလောက် အလိုမလိုက်ပါနဲ့ ၊ ကလေးဆိုတာ ကြောက်မှ ချစ်တာ၊ မမစုတူမ မမစုကို ကြားရင် အရိုအသေ တန်လာမယ်၊ စော်ကားတတ်လာမယ်" တဲ့ ။

ဟုတ်သလား။ မဟုတ်ဘူး လားတော့ မသိပါ။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဒီတူမလေးကို မျက်နှာညှိုး သွားအောင် မဆူရက်၊ မငေါက်ရက်တာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ။

မိဘတိုင်းဟာ သားသမီးအပေါ်မှာ အချိုးတူ ညီမျှခြင်းတွေနှင့် ချစ်ခဲ့ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

တစ်စုံတစ်ရာသောအဖြေအတွက် ဆွံ့အရင်း မျက်နှာပျက်သွားသည့် ဒေါ်စုမိကို စူးစိုက်ကြည့်၍ ပပလွင်က လှေကားရင်းကို ရောက်လာသည်။ ။

"သူ့အဖေ မေးနေတယ်၊ အောက်မှ မမစုနဲ့ အတူရှိနေတာပဲ မသိဘူးလား"

ထပ်မေးတော့ ဒေါ်စုမိ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ ...

"စောစောက ရှိပါတယ်၊ သူ့ဆရာ မလာဘူးလို့ ဖုန်းဆက်တာနဲ့ သူငယ်ချင်းအိမ်သွားမယ် ဆိုပြီး ထွက်သွားတာ"

"သူငယ်ချင်းအိမ်သွားတာ စကိတ်စီးသွားတာလား"

"ဟင် ..."

ပပလွင်က အပေါ်ထပ်ကနေ မြင်လိုက်ပြီးဖြစ်သည်။ ။ ခြံထဲမှာ တစ်ပတ်ပတ်နေတုန်းက ကိုယ့် ခြံထဲမှာ ပဲ စီးမည်မှတ်လို့ ကြည့်နေခဲ့၏။

ကြည့်နေရင်း ခြံပြင်ကို လျှောထွက်သွားလိုက်တာ လေဟု နံစီးသွားသလိုပင်။ အဲဒီတစ် ယောက်ဟာ မသိတာလည်း မရှိ၊ မတတ်တာလည်း ဘာမှ မရှိ၊ အပေါင်းအသင်းတွေ စုံသလောက် နေတာထိုင်တာက ပေါ့တန်သည် ။

သူမ ဒီခြံထဲကို ဝင်လာကတည်းက ဒီလိုပဲ စကိတ်စီးလျက် တွေ့ခဲ့တာ ဖြစ်၏။ လက်ထပ်ပြီး လိုက်လာခဲ့သည့်နေ့က ဖြစ်သည် ။

ကားပေါ်ဆင်းတယ်ဆို ဦးသိန်းထိပ်က သူကလက်ကို ဆွဲ၍ တွဲခေါ်သည် ။ စကိတ်စီးလျက် ဘွားခနဲပေါ်လာသည့် ကူးသည် အရှိန်လွန်သလိုလို၊ တမင်တကာလိုလိုနှင့် တွဲထားသည့် လက်နှစ် ဖက်ကြားထဲ ရိပ်ခနဲ ဖြတ်ဝင်ပစ်၏။

"ဟာ သမီး ..."

"ဆောရီး ဖေဖေ"

ကူးက အရှိန်နှင့်ဝင်လာတာကို ဦးသိန်းထိပ်က စိုးရိမ်တကြီး ဆွဲထားလိုက်တော့ သားအဖ နှစ်ယောက် ပွေ့ဖက်မိသွားသည် ။

ဖအေကလည်း သူ့သမီး အနာတရမဖြစ်အောင် တားဆီးလိုက်နိုင်သည် ဆိုသော ပီတိဖြင့် ပြုံးပြုံးကြီး ဖက်ထား၏။

သမီးကလည်း ဖအေကိုဖက်၍ နှစ်ပတ်သုံးပတ်လည်ရင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနေခဲ့ သည် ။

ပပလွင်၏ ပထမခြေလှမ်းဟာ အိမ်ပေါ်မတက်ရသေးခင် ပေါ်တီကို အောက်မှာ ကတည်းက အေးစက်စွာ ကျရှုံးခဲ့ရလေသည် ။

ထိုနေ့ကို သူမ ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်သလို ကူး စကိတ်စီးတိုင်း မုန်းတီးစွာ ကြည့်ဖြစ်ခဲ့သော အကြောင်းရင်းကလည်း ဒါကြောင့်ပဲဖြစ်သည်

ဘယ်အချိန် ထကြည့်ကြည့် ကူး စကိတ်စီးကျွမ်းတာကို သိလာ၏။

ထိုအခါ ထိုနေ့က တမင်တကာလုပ်ခဲ့တာကလည်း ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်ကြီး ပေါ်လာနေခဲ့ သည် ။

ဦးသိန်းထိပ်နှင့်သူမ အသက်ချင်း ဆယ်နှစ်နီးပါးကွာသည် ။ သူမအပေါ်မှာ အလိုလည်း လိုက် ၏။ ဒါပေမဲ့ လက်မထပ်မီကတည်းက ‘သမီးလေးကိုတော့ သည်းခံမှ ဖြစ်မယ်’ ဟု စကားခံထားခဲ့ တာကြောင့် နေရာတကာ ဝင်မပြောမိအောင် ချုပ်ထိန်းနေခဲ့ရ၏။

မိထွေးပီသတယ်ပဲပြောပြော ဘာပြောပြော ကူးကို သူမ ကြည့်လို့ မရ။ ဒေါ်စုမိကလည်း ရိပ်မိ နေသူပါ။ သူမအပေါ်မှာ ဦးသိန်းထိပ်၏ ဇနီးအဖြစ် အရာထား ဆက်ဆံနေပေမယ့် ဂရုစိုက်ခဲ့တာတွေ အများကြီး။

ပပလွင်က ဒေါ်စုမိ မျက်နှာလွဲနေတာကို စိုက်ကြည့်ပြီး ခပ်ထွေထွေပြီး၏။

"လွင်ကတော့ မြင်တဲ့ အတိုင်း ပြောလိုက်မှာ ပဲ"

"ပြောလိုက်ပေါ့ လွင်၊ ဆရာမလာဘူးဆိုပြီး လည်ဖို့ ပတ်ဖို့ ထွက်သွားတာ သူစိတ်ကူးသင့် သလို ဖြစ်သွားမှာ ပေါ့၊ တို့ လည်း လိုက်မကြည့်လိုက်မိတော့ မသိဘူး"

"လွင်ကလည်း လိုက်ကြည့်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး"

ပပလွင်က ပက်ခနဲ ဝင်ထောက်သည် ။

"မျက်စိအောက်ကို ဝင်လာလို့ ကြည့်မိတာ၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖုန်းဝင်လာတော့ စက်ဘီး စီးထွက်သွားတယ်လို့ ဖြေလိုက်မလို့ ဘဲ၊ ဟိုနားဒီ

နားသွားတာဖြစ်နေရင် တို့ တယ်၊ ထောင်တယ် ဖြစ်မှာ စိုးလို့ "

"ဖြစ်စရာလားကွယ်၊ မြင်တာကို မြင်တဲ့ အတိုင်းပြောတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ သူ့အဖေအတွက်က ဒါမျိုးတွေ ရှိနေပါပြီ"

ဆက်ချင်လည်း ဆက်ပေါ့၊ ဒေါ်စုမိ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည် ။

ပပလွင်ကလည်း မဆိုင်းမတွဘဲ ပြန်ဆက်နေပါသည် ။

ကျောနောက်မှာ ကပ်ပါလာသည့် စကားသံတွေကို ဒေါ်စုမိအတိုင်း သား ကြားနေရ၏။

အခန်း (၃)

ပြန်ရင် နီးနီးလေးပဲဆိုပြီး သက်မွန်တို့ လမ်းထဲ ခဏဝင်လိုက်တာ ချက်ချင်း မပြန်ဖြစ်ခဲ့ဘဲ ကြာသွားသည်။ ။

လမ်းက တစ်လမ်းကျော်လေးပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ပတ်ကြီး ပြန်ကွေ့နေရသဖြင့် စိတ်ကအရင် လိုကာ ခြေထောက်က လျှော့ခနဲ လျှော့ခနဲ ပြေးနေ၏။

"ဟင် ...ဟိုမှာ ဖေဖေကား ..."

ဘယ်ကကြည့်ကြည့် ထင်းနေသည့် ပါရာဒိုကားကြီးကို ပျံ့ပျံ့လေး လှမ်းမြင်လိုက်တာနှင့် ကူး ချက်ချင်းသိ၏။

မီးပွိုင့်က တစ်ဖက်အနိမ့်ပိုင်းမှာ မို့ ပွိုင့်လွတ်တာနှင့် ဖေဖေ ဒီဘက် လှည့်ဝင်လာတော့မှာ ဖြစ်သည်။ ။

လိမ့်စမ်း မိကူး မြန်မြန်၊ ကိုယ့်လမ်းထဲကို အလျင်စလို ကွေ့ဝင်ပစ်လိုက်၏။

"ဟယ် ..."

"အမယ်လေးတော်"

အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ...။

မျက်လုံးထဲမှာ လူတစ်ယောက်ဆိုသည့်အမြင်က လူထက် နောက်ကျ

စွာ သတင်းပို့သဖြင့် ဘယ်လိုမှ မရှောင်သာတော့ပေ။

ကူးလည်း ယိမ်းထိုးဝေဝိုက်သွားသည် ။ အမျိုးသမီးကြီးခမျာ လေး
လံပုံရသော ကြီးမားသည့် ဆွဲခြင်းကြီးနှင့် ခွေခနဲ လဲကျ ကျန်ခဲ့၏။

ကူး လွန်သွားပြီးမှ ပြန်လှည့်လိုက်သေးသည် ။ သို့သော် နောက်မှာ
ဖေဖေကား ပါလာတာကို သတိရကာ ပြန်ကျုံးထနေပြီဖြစ်သော
မိန်းမကြီးကိုလည်း မြင်သောကြောင့် ရှေ့ပြန်လှည့်သည် ။

"ဟေ့ ..."

"အား ..."

ရှေ့ကနေ လျှောက်လာနေသူတစ်ယောက်က အသံပေးခြင်းနှင့်
တစ်ပြိုင်နက် ကူးလက် တစ်ဖက်ကို ဆောင့်ဆွဲထားလိုက်ရာ ...

"ခင်ဗျားကြီး ... အား"

မြမြသည့် သူ့လက်ထဲမှာ လက်တစ်ဖက်ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီး ကိုယ်လုံး
သည် ကွန်ကရစ်လမ်း ပေါ်မှာ ဘိုင်းခနဲ ဖင်ထိုင်လဲလေသည် ။

"အား သေပါပြီ"

ခါးကိုထောက်၍ ခြေထောက်ကစက်တံတွေကို အရင်ဖြုတ်သည် ။
ထို့နောက် ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့်ပဲ မရမက ကုန်းကွယ်ရပ်ကာ နောက်ကိုလှမ်းကြ
ည့်၏။

"ဟင် ..."

ဖေဖေကား ကူး ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အနီးဆုံးက
သစ်ပင်ကြီးဆီ ခြေတပေါင်ကျိုး ပြေးခဲ့သည် ။

"ဒါက ဘယ်ပြေးမလို့ လဲ၊ လာခဲ့ လမ်းပေါ်မှာ စက်တံထွက်စီးတာ

ဘယ်လောက်အန္တရာယ် များ သလဲ မင်းနားမလည်ဘူးလား၊ ဟိုမှာ ဘာဖြစ်ကျန်ခဲ့သလဲ ပြန်ကြည့် ..."

"အို ... လွတ်စမ်းပါ"

"မင်း ပြေးလို့ ရမလား"

ကူးမျက်လုံးတွေက နောက်ကိုပဲ့ကြည့်ကာ အသည်းအသန်ရုန်း၍ သစ်ပင်ဆီကိုပဲ့ သွားသည်။ ။ ထိုသူသည် လက်ကိုမလွှတ်ဘဲ ကူးသွားတဲ့ နောက်တိုးကပ်ပါလာခဲ့ပြီး ...

"ရပ်နေစမ်း၊ မပြေးနဲ့ လို့ ပြောနေတယ်နော်"

"ပြေးမလို့ မဟုတ်ဘူး ဟိုမှာ တွေ့လား၊ အဲဒါ ကူးရဲ့ ဖေဖေ၊ ဖယ်စမ်း ပါ ဖေဖေတွေ့မှာ စိုးလို့ "

ထိုသူ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် ကူး သစ်ပင်နောက်ကို အမြန်ဆုံးပြေးကပ်လိုက်၏။ ဖေဖေသည် လဲကျနေသည့် မိန်းမကြီးအနီး မှာ ကားရပ်၍ တွဲထူကူညီနေပြီ ဖြစ်၏။

ချောင်းကြည့်နေသည့် ကူး ရင်တွေက ဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေခြင်းဟာ ကြောက်တာသက်သက် မဟုတ်ဘဲ မောလည်း မောနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ပြီးတော့ ဟိုလူ ...၊ ဖေဖေနှင့် မိန်းမကြီးဆီ လှမ်းကြည့်နေသည့် ကျောပြင်ကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် မျက်စောင်းထိုးမိသည်။ ။

ဟွန်း ... တွေ့မယ်၊ သူ့ကြောင့် ခါးက မတ်မတ်ရပ်လို့ မကောင်း တော့ပေ။ လမ်းလျှောက်တော့ ဒူးဆစ်ထဲက မျက်နေ၏။ အဲဒါ သူနဲ့ ဘာ ဆိုင်လို့ လဲ။

လူမှုရေးစိတ်ဓာတ်နဲ့ မို့ ဝင်ပြောတယ်ပဲထားဦး၊ သူ့ကိုယ်သူ မော်တော်ဝီကယ်ဖမ်းသလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းလူပါးဝပြီး ...

"ထွက်သွားတာ မင်းအဖေလား"

ထိုသူ သူမရှိနေသည့်ဘက်ကို ပြန်လှည့်လာ၏။ ကူးကလည်း မျက်နှာကို အစွမ်းကုန် စူပုပ် တင်းမာထားရင်း သစ်ပင်အကွယ်က ထွက်ခဲ့သည် ။

"ဟုတ်တယ် အဲဒါ ကျွန်မဖေဖေ၊ ဘာလဲ ကျွန်တော့်ကိုလည်း တိုက်မိပါတယ်ဆိုပြီး ရှင် လိုက်အလျော်တောင်းဖို့ စိတ်ကူးမိသွားလား"

ထိုသူသည် ရုတ်တရက် စကားမဆိုဘဲ ရှေ့ကိုတိုးလျှောက်လာ၏။

"ငါက အလျော်မလိုပါဘူး၊ လိုတဲ့ သူကိုတော့ မင်းပေးရမှာ ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအဖေ ဟုတ်မဟုတ် မသိတဲ့ ဟိုကားနဲ့ လူကြီးက အမြင်မတော်တာကို ဝင်ရှင်းသွားတော့ မင်း သွားချင်ရာ သွားလို့ ရပြီ"

စကားတွေပြောနေသည့် ထိုမျက်နှာကို ကူးက သေချာစိုက်ကြည့်နေခဲ့၏။ ဒီမျက်နှာ ... ဒီမျက်နှာကို ငါသိနေသလိုပဲ။ စဉ်းစားစမ်း ...

စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေရင်း မျက်လုံးတွေက တိုက်ပုံအင်္ကျီဆီမှာ ဝေဝဲပြေးလွှားကာ ...

"ဟွန်း သွားချင်သွားတော့ ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားကြီး ဆွဲလိုက်လို့ လဲကျသွားတာ ဒီမှာ ခါးမျက်သွားပြီ၊ အဲဒါ ထမ်းပို့ဖို့ စဉ်းစား၊ ဒါမှ မဟုတ် ကိုရီးယားကားတွေထဲကလို ကုန်းပိုးထမ်း မလား"

ထိုသူသည် ဒေါသမျက်နှာနှင့် ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်သွားတာမျိုးမရှိ။

"ပြောရဲတယ်နော်၊ တကယ် မင်းလိုက်ရဲသလား"

ကူး မျက်နှာလေးကို စေ့စေ့ကြည့်မေးသည်။ ဘယ်လိုမျက်လုံးမျိုးလည်း မသိပါ။ ကူးမျက်နှာ စွေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။

နောက်ထပ် ပြဿနာရှာဖို့ စကားလုံးတွေကို အသာလေး ပြန်ထည့်ပြီး လစ်ဖို့ ပြင်သည်။ တစ်ခါတလေ နောက်ဆုတ်လိုက်ဖို့ လည်း လိုလိမ့်မည်။

ထိုအခါ သဘောပေါက်သွားပြီလားဆိုသည့် ခပ်မိန့်မိန့်အပြုံးနှင့် ...

ထိုသူက ...

"မင်းစကိတ်တွေကော"

"ဟိုသစ်ပင်နောက်မှာ ထားခဲ့ပြီ၊ လိုချင်သွားယူ လိုက်လေ၊ ရောင်းစားလို့ ရတယ်"

ပက်ခနဲပြောပစ်ခဲ့ပြီး ခပ်ထော့ထော့ လျှောက်လာခဲ့မိသည်။ စကိတ်စီးပြန်ဖို့ က မြန်ပေမယ့် ခြေထောက်နှင့်ဆိုတော့ မောပြီ။

ဒါပေမဲ့ ဒီတိုင်းပြန်ဖို့ ပဲ အဆင်ပြေတာမို့ မိဆူဘောင်းဘီ အဖြူရောင်ကို ခူးဆစ်အောက်ထိ ငဲ့၍ ခေါက်တင်ထားလိုက်သည်။

ခါးမတ်မတ်ပြန်ဆန့်ပြီး ပျော့နွဲ့နေသည့် ဆံပင်တိုတိုလေးတွေကို နဖူးထက်ကနေ ထိုးသိပ် တင်၏။

ပင်ပန်းမခံခဲ့ဖူးသည့် ကိုယ်ဟာ ခုတော့ စိတ်လည်း ပင်ပန်း၊ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း နာ၊ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ခြေလှမ်းမြန်သွားလိုက်၊ နာလာကာမှ ပြန်လျှော့ချလိုက်နှင့် ဟိုလူမျက်နှာကိုလည်း ဘယ်လိုဖျောက်လို့မှ မရ

ဘယ့်နှယ် ဒီလောက်ထိပဲ ဆုံပဲဆုံတတ်ပါ။ တကယ်တော့ ဟိုမိန်းမကြီးကို တိုက်မိခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် ကူး လစ်ပြေးထွက်ခဲ့တာ မဟုတ်ပေ။

ဖေဖေကားနှင့် တိုးမိမှာ စိုးလို့ လွတ်အောင် ပြေးရတာကလည်း ကြောက်လွန်းလို့ တော့ မဟုတ်ပါ။ ပထမတစ်ချက်က စကိတ်စီး၍ လမ်းပေါ်ထွက်ခဲ့မှုကြောင့် ကူး ခုနစ်တန်းကျောင်းသူ အရွယ်တုန်းကလည်း ကားနှင့်တိုက်မိခဲ့ဖူးသည် ။

ကံကောင်းထောက်မ၍ အသက်မသေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။ နောက်ပိုင်းမှာ လမ်းပေါ် စကိတ်ထွက် မစီးရဟု ဖေဖေ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တားမြစ်ခဲ့သည် ။ ဒါပေမဲ့ တစ်နှစ်နှစ်ခါ စီးခဲ့ဖူးသည် ။ ဒါလည်း လွတ်ခဲ့ပါသေးသည် ။ မိသွားလည်း ရိုက်ရိုက်ဆူဆူ လုပ်ချင်တာလုပ်ခွင့်ရပြီးလျှင် ကူးက မကြောက် တတ်တဲ့ သူ ဖြစ်သည် ။ ပြီးတော့ ကူးဘက်မှာ ကြီးကြီးစုစု တစ်ယောက်လုံး ရှိသည် ။

အခုက ဒီလိုမဟုတ်ပေ။ ဖေဖေဘေးမှာ ပပလွင်ဆိုသည့် မိန်းမရှိနေသည် ။ ထိုမိန်းမသည် ကူးကို ဖေဖေဆူနေလျှင် ကျေနပ်နေလိမ့်မည်။ ဖေဖေက ကူးကိုရိုက်လိုက်စမ်းပါစေလို့ လည်း ကြိတ်၍ ဆုတောင်းနေနိုင်၏။

သူမ မကျေနပ်စေရ၊ ဆုတောင်းမျှော်လင့်နေသမျှ လွဲပါစေ။ ထို့ကြောင့် ဖေဖေ ဘယ်လိုပုံစံ ဆုံးမပါစေ ကူး ဂရုစိုက်ပေမယ့် ဒီမိန်းမရှေ့မှာ နည်းနည်းလေးမှ ကျရှုံးခြင်း အဖြစ်မခံနိုင်ပေ။

သူမရှေ့မှာ သူမအသိထဲမှာ ဖေဖေနှင့် ကူးက သိပ်ချစ်နေကြရမည်၊ နားလည်မှုတွေ ရှိကြမည်။

"ဟင် ..."

ခြံရှေ့ရောက်ကာမှ အမှတ်တမဲ့ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

ဟိုလူ ...

မျက်နှာမူပြီးသည့် ခြံကို ကျောခိုင်းရပ်လိုက်ပြီး ကူးက လက်ပိုက်ကြည့်၏။

"ခင်ဗျားက ဘာလဲ၊ လူနောက်ကို ထပ်ကြပ်မကွာလိုက်ပြီး ဘာလုပ်တာလဲ"

လူက တိုက်ပုံအင်္ကျီ အညိုရောင်၊ ရှပ်အင်္ကျီလည်ကတုံးအဖြူနှင့် ပလတ်စတစ်အကြည်စား နှင့် အိတ်လေးထဲမှာ စာအုပ် နှစ်အုပ် သုံးအုပ် ထည့်ထားတာ တွေ့သည်။ ။

ကူးက မေးတော့ သူကလည်း အံ့ဩဟန်နှင့် ပြန်ကြည့်၏။

"ငါက မင်းနောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ တကောက်ကောက် လိုက်နေရမှာလဲ၊ ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ ကိုယ်"

ပြောပြီး သူက ကူးရပ်နေသည့်နောက်က လှမ်းကြည့်၏။

"ဒီခြံနံပါတ်က ဦးသိန်းထိပ်ခြံ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ ဘာလုပ်မလို့ လဲ"

"ဘာလုပ်လုပ် မင်းအပူ မပါပါဘူး"

သူက လျှောက် လာပြီး လူခေါ်သံဘဲလ်ကို လိုက်ရှာ၍ လက်လှမ်း၏။

"နေဦး"

ကူးက သူ့ရှေ့က ရပ်လိုက်သည်။ ။ ခြံက သံပန်းတံခါးမဟုတ်ပေ။ အစိမ်းရောင်တံခါးချပ်ကြီး တွေ တပ်ထားသည် မို့ ဘဲလ်နှိပ်ခေါ်မှ တံခါး

လာဖွင့်မည်ဖြစ်သည်။ ။

ဒီလူ ဘာလာလုပ်တာလဲဆိုတာ ကူးသိရမှ ဖြစ်မည်။ ဒီလောက်ထိ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် စကိတ်ခိုးစီးပါတယ်ဆိုမှ လူမိသည်။ ။

ကိုယ့်ကို အမိဖမ်းတဲ့ လူက ကိုယ့်အိမ်ကိုလာတဲ့ ဧည့်သည် တဲ့ ။

ပိုသေချာတာတစ်ခုက ဖေဖေနှင့်တွေ့ရင် ကူး စကိတ်စီးရင်း လူတိုက်မိတဲ့ အကြောင်း ဒီလူ မပြောဘဲနေမှာ မဟုတ်ပေ။

"ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ဆီလာတာလဲ"

"ဘာလုပ်မလို့ လဲ၊ မင်းက ဒီအိမ်ကလား၊ ဒါဆို မင်းက ..."

သူသည် ပြောရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားသလိုဖြစ်လျက် ...

"မင်းက စိတ်ကူးရင့် ဆိုတဲ့ ချာတိတ်လား"

အံ့မာ ချာတိတ်တဲ့ ။ ကူး မျက်ဝန်းလေးတွေ အေးခဲသွား၏။

သူ့ကိုယ်သူကျတော့ တိုက်ပုံအင်္ကျီ၊ ချည်ချောပုဆိုးဝတ်ပြီး လူကြီးလူကောင်းပုံ ဖမ်းထားတာ ဘယ်လောက်များ ပီပြင်နေလို့ လဲ။

ရ င်ထဲမဲ့ ၁ စကားတွေ အများကြီးပြောလိုက်မိသော်လည်း တကယ်ပြောဖို့ လိုသည့် အဓိကကိုပဲ မေးဖို့ လိုသည် မို့ ...

"ခင်ဗျား ဒီကိုလာတဲ့ ကိစ္စကို ပြောစမ်းပါ၊ ဖေဖေဧည့်သည် လား"

" မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းကို စာသင်ပေးမလို့ "

"ဘယ်လို ..."

"ဇော်အောင် မလာနိုင်ဘူးလေ၊ အဲဒီအတွက် ငါ အစားလာတာ ကဲ တံခါးဖွင့်"

သွားပြီ၊ အဲဒါမှ တကယ့်ကို သွားတာပါ။ ကူး မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားခဲ့တာ ဘာပြောရမှန်းပင်မသိတော့ပေ။

အဝေးပြေးဂိတ်ထဲမှာ ဆုံခဲ့ဖူးသည် ။ သူက မချေမငံရုံပဲ ရှိသည့်ဟာ ကို ပြန်ဖဲ့ပစ်ခဲ့တာက ကူးကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်၏။

ဒါကို သူက မှတ်မိပုံမပေါ်ပေ၊ ဟုတ်လိမ့်မည်ပေါ့။ ကူးက နှုတ်ခမ်းနီ ရောင်စုံဆိုးကာ နားဆွဲတွေ၊ နားကွင်းတွေ ထည်လဲဝတ်နေတဲ့ သူ။

အင်္ကျီဆို ကျပ်ကျပ်ဖြစ်လိုက်၊ ပွပွဖြစ်လိုက်၊ စကတ် ဘောင်းဘီ ရောင်စုံ ဒီဇိုင်းစုံ၏။ သူကျတော့ မြင်လိုက်ရတိုင်း တိုက်ပုံအင်္ကျီကြီးနဲ့ ခပ်တုံးတုံး။

မြင်တာနှင့် ကူးက မှတ်မိသည် ။ တမင်မပြောဘဲ နေလိုက်တာက မလိုအပ်တော့ဘူး ထင်လို့ ဖြစ်သည် ။ အခု သူက ကိုယ့်ကို စာသင်မယ့်ဆရာတဲ့ ။

"ခင်ဗျား ... ခင်ဗျားကို ဆရာ လွှတ်လိုက်တာ ..."

ကူးက ထပ်မေးလိုက်၏။ သို့သော် သူ မဖြေမီမှာ ပဲ ခြံတံခါးကြီး ရွေ့လျားခဲ့၏။

"ကူး ..."

"ဦးလေးမြင့်"

ခြံစောင့် ဦးမြင့်ငွေက ကူးကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩသွားသလို ဖြစ်ကာ ထိုသူကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်၏။

"ကူး သူက သမီးကို စာသင်ပေးမယ့်ဆရာ မဟုတ်လား"

"ဟင် ..."

"ဆရာကြီး မှာ ထားလို့ ဦးမြင့် စောင့်နေတာ၊
စကားပြောနေသံတွေကြားပြီး လူမခေါ်တာနဲ့ ဖွင့်ကြည့်တာ"

ပြောပြောဆိုဆို ဘီးတပ်ထားသည့် တံခါးချပ်ကြီးကို ဦးမြင့်ငွေက လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဝင်သာအောင် တွန်းဖွင့်ပေးလိုက်၏။

"ဒီမှာ ..."

သူကလည်း အေးဆေးပဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည် ။ ကူး ခြေထောက်နာ
နေတာကိုတောင် မေ့သွား၏။ ဘာမှ သေချာမမေးဘဲ ဦးမြင့်ငွေကလည်း
တံခါးဖွင့်ပေးသည် ။ ဒီလူကလည်း ရဲတင်းစွာ။

"ဒီမှာ ဒီမှာ ..."

သူက လှည့်ကြည့်သည် ။

"ဦးလေးမြင့်ကလည်း တကယ်ဟုတ်တာ မဟုတ်တာ သေချာစစ်မေး
တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ၊ နေဦး ခင်ဗျားကို ဆရာ လွှတ်လိုက်တာ ဘာအထောက်အထားပါသလဲ"

သူက စိတ်မရှည်တတ်သည့် နှုတ်ခမ်းနှင့် မျက်ခုံးအစုံကို တစ်ပြိုင်တည်း တွန့်မဲ့ပစ်ကာ ကူးကို ခပ်ချဉ်ချဉ်ပုံနှင့် ကြည့်သည် ။

"ဘာအထောက်အထားမှ မပါဘူး၊ ဒီထဲမှာ မင်းကိုသင်ပေးဖို့ သူကိုင်
နေကျစာအုပ်တွေ ထည့်ပေးလိုက်တယ် ဒါပဲ။ မယုံနိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း
လှည့်ပြန်သွားရုံပဲ၊ ငါက စာသင်ပေးဖို့ လာတာ၊ မာလီလုပ်ဖို့ လာလျှောက်တာ မဟုတ်ဘူး "

"ဟုတ်တယ် သမီး၊ ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် သေချာမှာ ထားတာ။
အိမ်မှာ ကူးမရှိဘူးဆိုတာ တောင် စိတ်ဆိုးနေတယ် ထင်တယ်။ ဆရာ
မောင်ဇော်အောင်ကိုယ်စား တစ်ယောက်လာ ပေးလိမ့် မယ်တဲ့ ၊ စောင့်

နေဖို့ မှာ ခဲ့ပြီး ဝင်သွားတာ"

"ဟင် ... ဦးလေးမြင့်က ကူး စကိတ်စီးထွက်သွားတာ ပြောပြလိုက်တာပေါ့"

ကူး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားတာကို သူက မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်နေသည်။ ။

"မပြောပါဘူးကွယ်၊ ဒါလောက်တော့ ဦးလေးမြင့် သိတာပေါ့။ တံခါးဖွင့်တယ်ဆို ဝင်လာလာ ချင်း မေးတော့ ခုလေးတင် ထွက်သွားတယ်လို့တော့ ပြောလိုက်ရတာပေါ့"

"ဟဲ ဟဲ"

ကူး မျက်နှာလေး ကြုတ်သွား၏။

"ဆရာလေး အထဲကိုကြွပါ။ အထဲမှာ ဆရာကြီးရှိပါတယ်"

ဆရာလေးတဲ့ ။ သီလရှင်တစ်ပါးကို စိတ်ထဲမှာ ဝတ်ပေးကြည့်ကာ ကူးက လှစ်ခနဲ ပြုံး၏။ သူ လှည့်ဝင်သွားတာကို မြင်တော့မှ သတိတရ နောက်ကလိုက်၍ ...

"ဒီမှာ ခဏနေပါဦး"

သူ ခြေလှမ်းကျဲတွေကို အမီလိုက်ရင်း နာနေသည့်ဒဏ်ရာ ပြန်ပေါ်လာသည်။ ။ သို့သော် ဖေဖေရှေ့မှာ ထော့ကျိုးဖြစ်လို့ မရ၊ အရေးထဲမှာ ‘နေပါဦး’ ပြောနေရက်နဲ့ နည်းနည်းမှ တုံ့ရပ် မသွားခဲ့သည့် ထိုသူကို ဒေါသတွေ ဖြစ်လာမိသည်။ ။

"ခင်ဗျား ကူး စကိတ်စီးရင်းဖြစ်ခဲ့တာကို ဖေဖေကို သွားမပြောနဲ့နော်"

သူက စကားပြန်မပြောပေ။ ခေါင်းလည်း မငုံ့၊ မော့နေတာလည်း မဟုတ်ဘဲ ရှေ့သုံးကိုက် လောက်မှာ မျက်လုံးတွေထားလျက် လျှောက်နေ၏။

"ကူးပြောနေတာ ကြားရဲ့ လား၊ ဒီမှာ ..."

ကူးက သူ့ကို မီအောင်လိုက်နေရင်း အိမ်နှင့်နီးလာလို့ လှမ်းကြည့်ရ၊ သူ့မျက်နှာ မော့ကြည့်ရ နှင့် ခလုတ်တိုက်မတတ်ဖြစ်နေသည် ။

"ခင်ဗျား သွားပြောရင် ကူးနဲ့ ဘယ်တော့မှ တည့်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး သိလား၊ ခြိမ်းခြောက် တာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ တကယ်ပြောတာ"

ပေါ်တီကိုအောက်ကို လှမ်းမြင်ရတော့ တံခါးဝမှာ ဖေဖေက ရပ်နေ၏။ ကူး ချက်ချင်း ကိုယ်ကိုမတ်သည် ။ သူ့ဘေးမှာ ရှေ့နောက် မတိမ်းမယိမ်းလေးပါအောင် ဟန်လုပ်လျှောက်ရင်း ဒူးဆစ်က မျက်နေတာကို မှိတ်ကြိတ်ခံသည် ။

သူလာနေတာမြင်တော့ ဖေဖေက ကိုယ်တိုင်ဆင်းကြိုရင်း ကူးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၏။ အကြည့်တစ်ချက်မှာ ပဲ ကူး သိလိုက်ပါသည် ။ စကိတ်စီးထွက်သွားသည့်ကိစ္စ ဖေဖေ သိနေပြီဟု ...

ဘယ်လိုဘယ်ပုံ သိသွားသည် ဆိုတာ မေးဖို့ မလိုတော့ပေ။

"လာပါ၊ မောင်ဇော်အောင် ဖုန်းဆက်ကတည်းက ဦးက မျှော်နေတာ"

သူ့ကိုကြိုပြီး ဖေဖေက ဧည့်ခန်းမှာ အတူတူထိုင်ကြ၏။

ကူး အိမ်ထဲအရောက် တောက်လျှောက်ဝင်ခဲ့ရင်း မျက်လုံးက ခြံထဲကနေ လှလှပပလေး တက်လာသည့် ပပလွင်ထံ တန်းခနဲရောက်သွားသည် ။

ပပလွင်က ဘေးတံခါးပေါက်ကနေ ဒေလီယာပန်းပွင့်ကြီးတွေ ကိုင်လျက် ကူး ကြည့်နေတာ ကို ခပ်ရဲရဲပြန်ကြည့်သည်။ ။

ပြီးတော့ လှေကားကြီးဆီ နွဲ့နှောင်းစွာ လျှောက်ထွက်သွားပုံက လိုတာထက်ပိုနေသည်။ ။

ကူး အံကလေးကြိတ်နေရင်း နေရာမှာ ပဲ ပေစောင်းစောင်းလေး ရပ်နေမိလေသည်။ ။

"သမီး လာဦး"

ဖေဖေခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ။ ခေါ်မှာ ပဲဆိုတာကိုလည်း သိပါသည်။ ။ သိလို့ တမင်တကာ ရှေ့မတိုးဖြစ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။ ကူး ပြန်လှည့်ခဲ့ရသည်။ ။

ဖေဖေဘေးမှာ ခပ်တည်တည်လေးထိုင်၍ နာခံတာမဟုတ်ဘဲ စူပုပ်ပုပ်မျက်နှာနှင့် မျက်လွှာ ချနေလိုက်သည်။ ။

"တကယ့်တကယ်တော့ မောင်ဇော်အောင်က အားနာတတ်လွန်းတာပါ။ နာမကျန်းဖြစ် နေတဲ့ အချိန်ကို ဦးက နားလည်ပါတယ်ကွယ်။ သူတို့မှာ အိမ်ထောင်ကျပြီးတာ သိပ်မကြာသေးတဲ့ အပြင် ကိုယ်ခွဲလက်ခွဲမရှိတော့ ဒီလိုဖြစ်တဲ့ အခါ ဒုက္ခများမှာ ပဲဆိုတာလည်း နားလည်တယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ"

"ဒီက ပြန်စောင့်နေတယ်ဆိုတာကလည်း အဲဒါ ပြောချင်လို့ ပါ။ သမီးအတွက် ဂိုက်ဒ်ထား တာကို ဦးအရမ်းရွေးခဲ့တာမှန်းသိတော့ သူက တာဝန်ကျေချင်သလို ဦးကလည်း လူမှုရေး ခေါင်းပါး တဲ့ သူ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ငါ့တူကို သူ ဘယ်လိုအကူအညီတောင်းထားသလဲ မသိဘူး၊ အပန်းတကြီး လုပ်ပေးနေတာဆိုရင် မလိုပါဘူးလို့ ပြောပေးပါ"

"အပန်းတကြီး မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က သူ့သူငယ်ချင်းပါ။ လော
လောဆယ် သူ့အိမ်မှာ နေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဦးအနေနဲ့
အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် လက်မခံချင်တာ ဆိုရင်တော့ ..."

"ဟာ နိုး နိုး လုံးဝ မဟုတ်ဘူး ငါ့တူ၊ မင်းက တော်တော်ပွင့်လင်းတာ
ပဲ။ ဦးက အဆင်မပြေ ဖြစ်နေကြတဲ့ သူတွေကို ထပ်ပြီး တာဝန်ပိစေတာ
မျိုး မဖြစ်စေချင်တာ၊ မောင်ဇော်အောင်က သူ့ကိုယ်စား တာဝန်ယူစေတ
ယ်ဆိုကတည်းက မယုံကြည်လက်မခံနိုင်စရာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ တစ်ခု
တော့ စိတ်ပူမိတယ်"

ဦးသိန်းထိပ်က ကူးဘက်ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ သူ့ကို နူးညံ့ခယစွာ
ပြုံးပြကာ ...

"သမီးကတော့ သိပ်မလိမ္မာဘူးကွယ်၊ သူက စာမရတာမဟုတ်ဘဲ ဂ
ရုမစိုက်ချင်တာ"

သူ့မျက်လုံးများက ကူးထံ ဖျတ်ခနဲရောက်ကာ ချက်ချင်း ပြန်လွှဲသွား
၏။

"ဇော်အောင်လည်း အနည်းအကျဉ်းတော့ ပြောပြထားပါတယ်"

ဘာအနည်းအကျဉ်းလဲ။ ကွယ်ရာမှာ ဘယ်လောက်ထိ ရှုတ်ချကဲ့ရဲ့
လိုက်သလဲ မသိဘူးမှတ် လို့ ၊ ဟွန်း ... ယောက်ျားတွေ အတင်းမပြောတ
တ်ဘူးလို့ အသံကောင်းဟစ်တာက ရှိသေး။

ပြောစရာမရှိ ကိုယ့်နှမအကြောင်းပြောပြီး ယောက်ဖခေါ်၊ အောင်သွ
ယ်တာတွေ ဘယ်သွား ထားမလဲ။

ကူး မျက်လုံးထဲမှာ မြားအစင်းပေါင်းများ စွာ ပစ်လွှတ်၍ သူ့မျက်နှာ
ကို စိုက်ကြည့်ခဲ့သည် ။ သိပါစေ၊ ငါပြောချင်တာတွေ၊ ငါ့ဒေါသတွေ

မပြောဘဲနဲ့ သိပါစေ။

ကူး ဖေဖေကို မေ့သွားခဲ့မိ၏။

"အေးကွယ်၊ လူငယ်တွေဟာ ဘဝနဲ့ အပျော်ကို ဘယ်ဟာ အရေးကြီးမှန်းမသိကြတာ သိပ်ကို ခက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အပေါင်းအသင်းကို မိဘထက် ပိုခင်တယ်။ ဒါ စကားအဖြစ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ တကယ်မဟုတ်တာ။ ညံ့တဲ့ လူ ကြိုးစားရင် ထိပ်ဆုံး ရောက်နိုင်တယ်၊ မလိုချင်လို့ မကြိုးစားတဲ့ သူကို ဘယ်လိုထင်မလဲ"

မသင်လည်း ကောင်းတာပဲ။ ကူး နှုတ်ခမ်းလေး ဟိုဘက်၊ ဒီဘက် ဆတ်ခနဲ၊ တွန့်ခနဲ ဘောင်ဘင်ခတ်သွားတာကို သူက လှမ်းကြည့်သည်။

"မောင်ဇော်အောင်ကတော့ သူ့တပည့်ကို စိတ်ရှည်ပါတယ်။ ဘယ်ဆရာခေါ်ခေါ် မသင့်မြတ် ခဲ့တဲ့ ကိစ္စမှာ မောင်ဇော်အောင်ကတော့ သူငယ်ချင်းလိုလည်း ရင်းနှီးတယ်၊ ဆရာလိုလည်း သင်နိုင်တဲ့ သူပါ။ ပြောချင်တာက ငါ့တူလည်း ဦးရဲ့ သမီးကို သည်းခံပြီး သင်ပေးဖို့ ပါ၊ စာသင်ဖို့ ကော ဆက်ဆံရေးကအစ လိုအပ်သလို သင်ပေးပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"သမီး"

လှည့်ခေါ်တော့ ကူးက မထူးဘဲ ကိုယ်လေးနည်းနည်းလှုပ်၍ မျက်နှာပဲမော့လိုက်၏။

"သူက မောင်ဇော်အောင်သူငယ်ချင်း၊ နာမည်က ခေါင်ရိပ်"

အံ့မယ်၊ ကူး တကယ်အံ့ဩကာ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီးမှ မျက်လုံးချင်းဆုံတော့ မြင်အောင် မဲ့ပြလိုက်သည်။ ဖေဖေ မမြင်ခိုက်လေးမှာ ဖြစ်၏။

"ဘီအက်စီဘွဲ့ရပြီးသား၊ အင်္ဂလိပ်စာ အရမ်းတော်တယ်တဲ့ ။ မောင်ဇော်အောင် ဖုန်းဆက်ရင်း ပြောတယ်။ သမီးကို မောင်ဇော်အောင် ကိုယ်စား သူစာသင်ပေးလိမ့်မယ် "

ဇော်အောင်ကတော့ သူ့ကိုယ်ပိုင်ပုံနှိပ်တိုက်လေးနှင့် ကိုယ်ပိုင် အလုပ်မို့ စာသင်ချိန်ကို ဦးသိန်းထိပ် သတ်မှတ်သည့်အတိုင်း ဝင်ပေးခဲ့သည် ။

တကယ်က လစာ မနည်းမနော ပေးထားတာလည်း ပါသည် ။ ဦးသိန်းထိပ်ကိုယ်တိုင်က ဇော်အောင်နှင့်ခင်မင်သော တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ညွှန်ပြချက်ဖြင့် ကိုယ်တိုင်တောင်းဆိုခဲ့၍ လည်း ဖြစ်သည် ။

ကူး စိတ်ထဲမှာ တွေးလိုက်မိ၏။

ဒီလူက ဘယ်လိုလူလဲ၊ ဆရာအိမ်မှာ ကပ်နေရတာဆိုတော့ -

အထင်မြင်သေးသောမျက်လုံးများ နှင့် နောက်ထပ်အကြည့်မှာ ဖေဖေမျက်နှာကြီးနှင့်တိုးကာ ကူး ဖျတ်ခနဲ လွှဲပစ်သည် ။

ဟွန်း ... တွေ့ကြဦးမှာ ပါ။
